

gen betydelig Nytte. Jeg hører til dem, som har haft Betænkeligheder ved § 11, da jeg klart ser, hvilke Vanskeligheder der vil opstaa, naar et Par skal have deres Tillysningsforhold og Ægteskabsbetingelser bragt i Orden. Under den Forhandling, Udvalget havde med Dermatologerne, fremkom der Oplysninger, der kaster et grelt Skær over Hjemforholdene i en stor By, og det var, tror jeg nok, Grunden til, at Udvalget lod sig bevæge til at vedtage disse Forholdsregler, fordi det mente, de kunde være noget forebyggende. Jeg har senere set i et Blad her i Byen, hvor man havde Øje for det samme, at man anbefalede, at der skulde indrettes en Kloak, hvortil en Del Mennesker, som ellers bemittede Livet, skulde henvises, og hvorigenem Byen skulde renses. Det forekommer mig, at det er at gaa til den forkerte Side. Jeg tror, der var mere Grund til at anbefale Menneskene at føre et ordentligt Liv. Kan man med § 11 hjælpe noget i den Retning, skal jeg for min Del ikke modsætte mig dens Bestemmelser.

Dernæst skal jeg gaa over til det Punkt, som jeg særlig vil sige noget om, og som har været saa meget omtalt. Jeg er enig med det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) i, at dette Punkt har tiltrukket sig mere Opmærksomhed end Lovens øvrige Indhold, og at dette var noget med Urette, men paa den anden Side maa jeg sige, at det er dog ikke et Punkt uden Betydning. Den højtærede Justitsminister sagde, at den almindelige borgerlige Ægteforening var det eneste naturlige. Det er et overmaade stærkt Udtryk. De tre andre nordiske Lande, Sverige, Norge og Island, har i alt Fald ikke fundet, at det var det eneste naturlige, da de har foretrukket den valgfri Form, men dertil kommer, at hele den angelsachsiske Verden, saa vidt jeg da ved, ogsaa har foretrukket den valgfri Form, og hvad man nu ellers kan sige om Angelsachserne, maa man dog indrømme, at de er Folk, som har en vis Sans for den personlige Frihed, saa helt gal kan den Ordning vel ikke være. Det er da heller ikke nødvendigt for os i Danmark altid at gaa efter de Skikke, som det store, sydlige Udland har. Der bliver sagt, at der kan ikke blive Frihed paa det Punkt. Det kan jeg ikke begribe. Det forekommer mig, at som Ændringsforslaget er affattet, er der al ønskelig Frihed. Det, som er Skavanken ved den nuværende Ordning af Indgaaelsen af Ægteskabet, er, at naar et Par ønsker at blive ægteforenet paa borgerlig

Vis, maa den ene Part ikke tilhøre Folkekirken, og hvis de tilhører Folkekirken begge, skal den ene Part altsaa melde sig ud. Saadan blev det ordnet i sin Tid, det var vanskelige Forhold, og det er afgjort, at der er en Plet, som skal tages bort, og at det bør være saadan, at de, der ønsker at blive ægteforenet paa borgerlig Vis, skal have Lov til det, ganske uanset deres Stilling til Kirken; det er ogsaa foreslaaet. Dernæst skal der være fuldkommen Frihed for dem, der gifter sig paa borgerlig Vis, til at bestemme, om de vil have kirkelig Indvielse bagefter eller ikke; og dette er der jo ogsaa draget Omsorg for. Justitsministeren nævnede, at Embedsmændene kunde kue Folket. Nej, det tror jeg alligevel ligger over deres Ævne, i hvert Fald i dette Tilfælde, saaledes som den paagældende Bestemmelse er affattet. Der staar tydeligt nok, at naar Parterne har faaet deres Tillysningsforhold i Orden og faaet Bevis for, at der intet er til Hinder for deres Ægteskab, kan de henvende sig til, hvilken Præst de kan formaa til at foretage denne Handling, ganske som der staar paa de nuværende Vielsesbreve, og et Ægtepar, der saaledes kan henvende sig til, hvilken Præst de vil, angaaende deres Ægteforening, de vil neppe komme i nogen Forlegenhed; for de, der muligvis kunde tænkes at have det saaledes, at ingen Præst vilde vie dem, har vist heller ingen videre Trang til at komme i Kirken for at faa deres Ægteskab indviet. Jeg tror derfor ikke, der bliver nogen Tvang paa nogen Side. Der bliver ingen Underkuelse af Befolkningen fra Embedsstandens Side, men paa den anden Side kan man jo ikke nægte, at man nøder alle til at blive ægteforenet paa borgerlig Vis.

Nu lyder det overmaade nydeligt, naar de to ærede Forslagsstillere fra Fyn, det ærede 7de Medlem for Svendborg Amt (J. Jacobsen) og det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup), kommer med saadant noget som dette, at Tiden skal vælges efter Brudefolkens Ønske, og Underskriften af Protokollen skal foregaa enten i Brudens Hjem eller i Kirken. Det lyder overmaade tiltalende, men det bærer Mærke af, at man hører hjemme paa Landet, hvor der ikke finder ret mange Ægteskabsindgaaelser Sted i Aarets Løb i et Sogn. Saa vidt jeg ved, vil det være lidt vanskeligt for den Magistratsperson her i København, som skal forestaa Ægteskabsindgaaelsen, at møde efter Brudefolkens Ønske enten i Brudens Hjem eller i Kirken. Jeg skulde da være lidt forkert